

ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ

Ἐπέστρεφε συχνὰ καὶ πέρανε με,
ἀγαπημένη αἴσθησις ἐπέστρεφε καὶ πέρανε με—
ὅταν ξυπνᾷ τοῦ σώματος ἢ μνήμη,
κ' ἐπιθυμία παλῆὰ ξαναπερνᾷ στὸ αἶμα·
ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δέρμα ἐνθυμοῦνται,
κ' αἰσθάνονται τὰ χέρια σὰν ν' ἀγγίξουν πάλι.

Ἐπέστρεφε συχνὰ καὶ πέρανε με τὴν νύχτα,
ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δέρμα ἐνθυμοῦνται. . . .

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΧΛΩΜΟΣ ΕΦΗΒΟΣ

Ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ στὸν κάμπο
Ἐπλώνεται τὸ χερσωμένο
Ὅπου τῶν τζιτζικιῶν ἢ δοχήστρα
Δυνατοὺς ἀχοὺς σκορπάει,
Μουδιάζοντας τὴ λεύκα,
Καὶ σ' ἀνακλαδισμοὺς κεντώντας
Τὴ γριά, πιότερο ἴσκιο νὰ χύνη
Σ' ὠραίου ἔφηβου κορμὶ μεστωμένο
Καθιστοῦ ἄσ' τις γέρικες ρίζες
Τρανὰ θλιμμένου.
Ἄπ' τις πηγές τῶν ποταμιῶν οἱ νύφες
Ξεπετιοῦντ' ὀμάδι τραβώντας
Πρὸς τὴ γέρικη λεύκα, τὸ δρόμο
Μὲ στάλες τὸν πυρωμένο
Βρέχοντας ποταμίσιες
Ποῦ στὸ θαμμιάσιο κυλώντας
Κορμὶ τους, μύρου πέφτουνε στάλες
Στὴ γῆ. Πρὸς τὸ χλωμὸ ἔφηβο τραβᾶνε
Τὶς θεῖες τους προσφέρνοντας χάρες
Νὰ ξεφαντώση.
Ἡ ἀγάπη τάρπαγια τῆς ἀπλώνει
Καὶ τὶς τρυφερές καρδιές σκίζει,
Τῶν δειλῶν κοριτσιῶν γιὰ τὸ νέο.
Ὅμως τὶ τὸν μέλει αὐτόνε!
Ἐνα λόγο ζητάει
Τρανό, παρηγοριᾶς σημάδι
Ἄπ' τῆς καλῆς τὸ μελένιο ἀχεῖλι.
Καὶ γυρνᾶν οἱ νύφες στὰ ποτάμια ὀμάδι
Κ' ἀντιλαλᾶν οἱ φλοῖσβοι τοὺς κλάψεις
Στὰ μεσημέρια.

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ